

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/142/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122201131
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2122201131.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačaja a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobcu: A. B., narodený X.X.XXXX, bytom C. XXXX/XXX, D., proti žalovaným: 1. EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, zast. splnomocnenkyňou: Remedium Legal, s.r.o., IČO 53 255 739, Prievozská 2, Bratislava, 2. AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s. r. o., IČO 46 141 341, Kopčianska 10, Bratislava, zast. splnomocnenkyňou: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA – Marek Piršel s.r.o., IČO 47 255 498, Kopčianska 10, Bratislava, o určenie neexistencie záložného práva, o odvolaniach žalobcu a žalovanej 1 proti rozsudku Okresného súdu Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 30C/15/2022-198 zo dňa 28. apríla 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 30C/15/2022-255 zo dňa 19. júla 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovanej 1 nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

III. Žalovaná 2 má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že: (i) žalobu voči žalovanej 2 zamietol (výrok I.); (ii) určil, že byt na LV č. XXXX nie je zaťažený záložným právom zriadeným na základe zmluvy o zriadení záložného práva č. V 25/07 (výrok II.); (iii) žalovanej 2 priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.) a (iiii) žalobcovi priznal proti žalovanej 1 náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok IV.).

2. Uvedený rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 3, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 112, § 151a, § 151c ods. 3, § 151e ods. 2, § 151j ods. 1 a 2, § 151l ods. 1 a 4, § 151m ods. 1, § 151md ods. 1, § a § 552 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.z.“); § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu 3.1.2007.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalovaná 2 nie je v tomto konaní nositeľom akejkoľvek hmotnoprávnej zodpovednosti voči žalobcovi, pretože jej nesvedčí žiadne právo vyplývajúce z právneho vzťahu so žalobcom. Žalovaná 2 je len vykonávateľom práva vyplývajúceho zo zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1 (resp. právnym predchodcom žalovanej 1), nie je účastníčkou záložnej zmluvy, na základe ktorej vzniklo záložné právo, ktorého neexistencie sa žalobca domáha, preto žalobu

voči žalovanej 2 zamietol. Vo vzťahu žalobcu a žalovanej 1 považoval za nesporné, že nehnuteľnosti sú zaťažené záložným právom, žalobca je vlastníkom nehnuteľností na LV č. XXXX, žalovaná 1 je postupníkom pohľadávky a jej právnou predchodkyňou je ČSOB, a.s. V konaní ďalej nebolo sporné uzavretie zmluvy o úvere č. 050576 dňa 3.1.2007 a uzavretie záložnej zmluvy k nehnuteľnosti č. 050576/Zal/1. Takisto nebolo sporné konanie pred Okresným súdom Trnava vedené pod sp. zn. 20Csp/203/2018 o zaplatenie 3.789,33 eur, pričom žaloba bola právoplatne zamietnutá, pohľadávka zo zmluvy o úvere č. 050576 je premlčaná, zosplatenie úveru k 20.5.2015, a napokon v konaní nebolo sporné, že na LV č. XXXX je poznámka - oznámenie o začatí výkonu záložného práva zo dňa 12.8.20015 a uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 22Csp/132/2017-37 zo dňa 3.7.2017 bolo vydané neodkladné opatrenie. V konaní bolo sporným len premlčanie záložného práva. Žalobca vzniesol námietku premlčania záložného práva, ktoré bolo zriadené za účelom zabezpečenia pohľadávky zo Zmluvy o poskytnutí úveru č. 050576 zo dňa 3.1.2007, záložnou zmluvou č. 050576/Zal/1 zo dňa 3.1.2007, preto vznesením námietky premlčania a dovolaním sa premlčania záložného práva zo strany žalobcu, stratila žalovaná 1, ako záložný veriteľ možnosť domáhať sa uspokojenia zo zálohu, pretože jej záložné právo je premlčané. V zmysle § 101 O.z. začala právnej predchodkyňi ako záložnému veriteľovi plynúť premlčacia lehota na domáhanie sa uspokojenia zo zálohu dňa 13.8.2015 (deň nasledujúci po Oznámení o začatí výkonu záložného práva zo dňa 12.8.2015), resp. dňa 13.9.2015 (deň nasledujúci po uplynutí 30 dní v zmysle § 151l O.z.) a uplynula dňa 13.8.2018, resp. 13.9.2018, čím bola splnená aj podmienka podľa § 100 ods. 2 O.z. (záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka), keď pohľadávka bola premlčaná dňa 20.5.2018. Vzhľadom na to, že v konaní nebolo preukázané splnenie už prvej podmienky podľa § 112 O.z. (uplatnenie práva na príslušnom orgáne) nebolo potrebné skúmať splnenie predpokladu ohľadom riadneho pokračovania v konaní podľa § 112 O.z. Ani skutočnosť, že právnej predchodkyňi žalovanej 1 bolo neodkladným opatrením uložené zdržať sa výkonu záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam nič nemení na tom, že žalovaná 1 resp. jej právna predchodkyňa mohli a mali, ak mienili zabrániť uplynutiu premlčacej doby, uplatniť svoje právo na súde podaním žaloby, právnym dôsledkom čoho by bolo v zmysle § 112 O.z. spočívanie premlčacej doby. Podľa názoru súdu, tak aj žalovaná 1 mienila urobiť a to žalobou spísanou dňa 17.5.2018, avšak podanou dňa 10.12.2018 (konanie vedené na Okresnom súde Trnava sp. zn. 20Csp/203/2018). Žalovaná 1 sa svojho práva v priebehu plynutia premlčacej lehoty nedomáhala jeho uplatnením na súde, námietka žalobcu tak bola úspešne uplatnená. Súd prvej inštancie nepovažoval námietku premlčania vznesenú žalobcom v rozpore s dobrými mravmi, keďže si žalobca zákonnými prostriedkami a včas uplatňoval svoje práva. Žalovaná 1 mala tiež k dispozícii zákonné prostriedky pre uplatňovanie svojich práv a nárokov, ktoré riadne a najmä včas nevyužila. Navyiac, žalobca si uplatňovaním svojich práv chráni svoje bývanie, kedy pre pohľadávku (3.789,33 eur uplatňovanú v konaní 20Csp/203/2018) mala byť vykonaná dražba nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Na záver súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ CSP) na požadovanom určení neexistencie záložného práva, pretože týmto možno dosiahnuť odstránenie právnej neistoty, v ktorej sa žalobca ocitol v súvislosti s úkonmi smerujúcimi k realizácii záložného práva.

4. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu. Vo výroku III. priznal žalovanej 2 nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko voči žalovanej 2 bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu. Vo výroku IV. priznal náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanej 1 v rozsahu 100 %, nakoľko žalobe voči nej vyhovel v celom rozsahu.

5. Proti výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/ (neboli splnené procesné podmienky), b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), d/ (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), e/ (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), f/ (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), g/ (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a h/ (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) C.s.p. Vytkol súd prvej inštancie, že rozsudok v časti vo výroku I. a III. je nepresvedčivý a nepreskúmateľný, a on má právo na presvedčivé a preskúmateľné odôvodnenie. V rozhodovaní súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože sa nevysporiadal s každou rozhodujúcou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré je arbitrárne. V prvom rade sa súd zaoberal pasívnou vecnou legitimitáciou žalovanej 2 v prípade určenia existencie záložného práva na nehnuteľnostiach a po preskúmaní žaloby

dospel k záveru, že žalovaná 2 nie je v tomto konaní nositeľom akejkoľvek hmotnoprávnej zodpovednosti voči nemu, nesvedčí jej žiadne právo vyplývajúce z právneho vzťahu s ním a ona je len vykonávateľom práva vyplývajúceho zo zmluvného vzťahu medzi ním a žalovanou 1 (resp. právnou predchodkyňou žalovanej 1). Vzhľadom k tomu, že žalovaná 2 nie je účastníkom záložnej zmluvy, na základe ktorej vzniklo záložné právo, ktorého neexistencie sa žalobca domáha, súd prvej inštancie žalobu voči nej zamietol. Ako odvolateľ má za to, že súd nesprávne rozhodol vo výroku I. a III., pretože žalovaná 1, ktorá tvrdila, že má právo vykonať záložné právo odvodzovala toto právo od záložnej zmluvy, v ktorej malo byť dohodnuté medzi záložným veriteľom a záložcom, že záložný veriteľ je splnomocnený pre prípad výkonu záložného práva konať v mene záložcu, pričom podľa súdu prvej inštancie, práva zo záložnej zmluvy mali prejsť na žalovanú 1 z ktorých dôvodov mala táto uzavrieť zmluvu o vykonaní dražby so žalovanou 2, k čomu aj došlo. V takom právnom vzťahu, ktorý vznikol zo zmluvy o vykonaní dražby je účastníkom aj on, ako zastúpený žalovanou 1, a to v pozícii navrhovateľa dražby i napriek tomu, že nesúhlasil s výkonom záložného práva dobrovoľnou dražbou nehnuteľností v jeho vlastníctve (záložcu) a to z dôvodov, že žalovaná 1, ako záložný veriteľ konala v rozpore s jeho záujmami, ako záložcu, keď pre pohľadávku vo výške 3.789,33 eur s príslušenstvom poverila žalovanú 1, žalovanú 2, na vykonanie záložného práva dražbou a to predajom zálohu, ktorý má hodnotu najmenej vo výške 180.000 eur. Z uvedeného nesporne vyplýva, že sa tak v dôsledku konania žalovaných 1 a 2 ocitol v právnom vzťahu so žalovanou 2. Je nemysliteľné a proti logike, aby jeho vôľa bola mať záujem na vykonaní záložného práva dobrovoľnou dražbou pre pohľadávku vo výške 3.789,33 eur s príslušenstvom, ktorá je i premlčaná, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní na tunajšom súde pod spisovou značkou 20Csp/203/2018. Keďže žalovaná 2 mala konať na návrh žalovanej 1, a to ako jej zástupca, je nesporné, že neexistencia záložného práva sa dotýka i žalovanej 2 a súd nemal zamietnuť žalobu voči nej s čím súvisí i výrok III. rozsudku o náhrade trov konania.

6. Proti výroku II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná 1 z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a h/ (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) C.s.p. Nestotožňuje sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že začatím výkonu záložného práva záložným veriteľom nedochádza k prerušeniu, resp. spočívaniu premlčacej doby výkonu záložného práva a jedinou možnosťou spočívania premlčacej doby výkonu záložného práva je podanie žaloby na súde. Zastáva názor, že v žiadnom prípade nemožno stotožňovať uplatnenie pohľadávky pred súdom v konaní o zaplatenie a uplatnenie výkonu záložného práva, pričom uplatnenie záložného práva zo strany záložného veriteľa na súde podaním žaloby zákon nepripúšťa, resp. súd ani len neuviedol, akým spôsobom, príp. typom žaloby mala uplatniť svoje záložné právo na súde. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ uzavrel, že začatie výkonu záložného práva záložným veriteľom nemá na plynutie premlčacej doby výkonu záložného práva žiadny vplyv a jedinou možnosťou záložného veriteľa, ako docieľiť spočívanie premlčacej doby výkonu záložného práva, je podanie žaloby na súde – čo však odporuje samotnému inštitútu záložného práva, ktorého základným znakom je možnosť uspokojenia záložného veriteľa bez potreby uplatnenia zabezpečenej pohľadávky na súde. Pokiaľ začatie výkonu záložného práva nespôsobuje spočívanie premlčacej doby, spochybňuje to celý mechanizmus výkonu záložného práva prostredníctvom platného a účinného zákona o dobrovoľných dražbách. Ak by bolo nevyhnutné „ z opatrnosti “ podávať riadnu žalobu na súd, tak ako to uzavrel konajúci súd, stal by sa celý inštitút záložného práva zbytočným, keďže by záložný veriteľ, napr. pri hroziacom premlčaní pohľadávky a neúspešne vykonanom kole dražby z dôvodu absencie záujemcov o vydraženie, nemal inú možnosť, len uplatniť svoje právo na súde. Účelom inštitútu záložného práva je však práve odbremenenie súdov a poskytnutie možnosti záložným veriteľom domôcť sa vymáhanej pohľadávky zabezpečenej záložným právom zriadeným so súhlasom dlžníka efektívne priamym výkonom záložného práva. Odvolateľka poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.5.2021: „ K tvrdeniam žalobcov v súvislosti s premlčaním výkonu záložného práva iba na okraj dovolací súd dodáva, že došlo asi k nepochopeniu obsahu rozhodnutí okresného aj krajského súdu i právnej úpravy zákona o dobrovoľných dražbách. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že uplatnenie si práva u dražobníka nespôsobuje spočívanie premlčacej doby, spochybňuje to celý mechanizmus výkonu záložného práva prostredníctvom platného a účinného zákona o dobrovoľných dražbách. Ak by, ako to tvrdia dovolatelia, bolo nevyhnutné „ z opatrnosti “ podávať riadnu žalobu na plnenie, stal by sa celý inštitút zbytočným, keďže by sa bolo treba aj tak obrátiť na súd. Toto ale určite nebolo zámerom zákonodarcu, čo možno predpokladať, už len zo skutočnosti, že Zákon o dobrovoľných dražbách je stále súčasťou právneho poriadku. Účelom tohto zákona je práve odbremenenie súdov a poskytnutie možnosti záložným

veriteľom domôcť sa vymáhanej pohľadávky zabezpečenej záložným právom zriadeným so súhlasom dlžníka efektívne priamym výkonom práva. V tomto dovolací súd odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie, i odvolacieho súdu. Dobrovoľná dražba je inštitút upravený platným a účinným zákonom, ktorý nebol zodpovedajúcim ústavným spôsobom zrušený, jeho účinnosť nebola pozastavená, ani inak formálne spochybnená, preto najvyšší súd ako garant zákonnosti v štáte je povinný jeho ustanovenia rešpektovať a rozhodovať v súlade s platným a účinným právom.“ S výnimkou toho, že súd prvej inštancie uvedené rozhodnutie citoval v opise skutkového stavu - ako súčasť jej - tak s uvedeným sa žiadnym spôsobom nevysporiadal a v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR uzavrel, že začatie výkonu záložného práva nemá za následok spočívanie premlčacej doby výkonu záložného práva a je potrebné podanie žaloby na príslušnom súde, pričom tento názor bol Najvyšším súdom SR odmietnutý ako popretie účelu a zmyslu zákona o dobrovoľných dražbách ako aj samotného inštitútu záložného práva, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, keďže sa s uvedenou námietkou žiadnym spôsobom nevysporiadal a svoj odklon od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k spočívaniu premlčacej doby žiadnym spôsobom neodôvodnil a tak porušil princíp právnej istoty. V konaní bolo zároveň nesporne preukázané, že výkon záložného práva, ktorý sa žalobca snaží podanou žalobou zmariť, sa začal ešte v čase, kedy nebola premlčaná zabezpečená pohľadávka ani samotný výkon záložného práva - z dôvodu úkonov samotného dražobníka bolo aj v roku 2017 nariadené neodkladné opatrenie - keďže v zmysle záveru súdu premlčacia doba výkonu záložného práva začala plynúť dňa 13.9.2015 a uplynula dňa 13.9.2018, no postupca ako záložný veriteľ si uplatnil záložné právo u dražobníka už dňa 10.5.2017, ktorý bol od dražby povinný upustiť dňa 17.6.2019 z dôvodu nariadeného neodkladného opatrenia, a teda nemožno uzavrieť, že by vykonala akékoľvek kroky smerujúce k späťvzatiu, či v konaní nepokračovala nakoľko jej v tom bránila povinnosť uložená súdom na základe návrhu žalobcu, a preto je aj záver súdu ohľadom plynutia premlčacej doby počas nariadeného neodkladného opatrenia nezákonný až šikanózný. Na základe uvedeného s rozhodnutím súdu o premlčaní výkonu záložného práva nesúhlasí a predmetné rozhodnutie považuje za neúplné, nepreskúmateľné a arbitrárne. Rovnako pokiaľ sa súd nestotožnil s jej názorom, že začatím výkonu záložného práva dochádza k spočívaniu premlčacej doby výkonu záložného práva, tak bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa s vyššie uvedeným názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. ho zmenil tak, že zamietne žalobu žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1 v celom rozsahu poprel vyjadrenia a odvolacie dôvody žalovanej 1, pričom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a IV. považuje za vecne správne, presvedčivé a v súlade so zákonom. Zdôraznil, že predmetom konania je ochrana vlastníckeho práva ako základného práva garantovaného Ústavou SR, pričom súd prvej inštancie poskytol právnu ochranu v súlade so zákonom a ustálenou rozhodovacou praxou. Poukázal na to, že žalovaná 1 už nemá voči nemu žiadnu pohľadávku, pretože úver vo výške 19.488,64 eur bol úplne splatený, a teda neexistuje žiadne zabezpečené právo, ktoré by mohlo tvoriť základ záložného práva. Namietal, že žalovaná 1 si neuplatnila svoje práva v zákonnej premlčacej lehote a že výkon záložného práva po uplynutí trojročnej lehoty podľa § 100 a § 112 O.z. nie je prípustný. Zdôraznil, že žalovaná 1 nie je oprávnená dovolávať sa § 151j ods. 1 O.z., pretože toto ustanovenie nebolo v prejednávanej veci aplikovateľné a súd prvej inštancie nerozhodoval o možnosti uspokojenia veriteľa zo zálohu, ale o neexistencii záložného práva ako zabezpečovacieho inštitútu. Tvrdenie žalovanej 1, že výkon záložného práva spôsobuje spočívanie premlčacej doby, označil žalobca za irelevantné, keďže oznámenie o začatí výkonu záložného práva z roku 2015 nemožno považovať za uplatnenie práva na príslušnom orgáne. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo zásady „ právo patrí bdelym“, a preto správne dospel k záveru o premlčaní záložného práva. Odkazy žalovanej 1 na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. 5Cdo/220/2018) považuje za neprimerané, pretože ide o odlišné skutkové okolnosti – v predmetnej veci k výkonu záložného práva nedošlo a žiadna dražba nebola vykonaná. Zároveň poukázal aj na neprimeranosť medzi výškou pôvodnej pohľadávky (3.789,33 eur) a hodnotou nehnuteľnosti (cca 180.000 eur), čo považuje za konanie odporujúce princípu proporcionality a dobrým mravom.

8. Žalovaná 2 vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že odvolanie žalobcu je nedôvodné, pretože vychádza z nesprávneho pochopenia otázky pasívnej vecnej legitímácie. Podľa nej rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti správny, keďže ona nie je nositeľkou žiadnej hmotnoprávnej zodpovednosti voči žalobcovi a nie je so žalobcom v žiadnom právnom vzťahu. Zdôraznila, že jej účasť na veci bola výlučne technickej povahy – konala ako subjekt poverený žalovanou 1 na vykonanie

dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Nevykonávala žiadne úkony, ktorými by zasiahla do práv žalobcu, a z uvedeného dôvodu nemohla byť pasívne vecne legitimovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v žalobcom napadnutej časti potvrdil a zároveň jej priznal náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaná 1 vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že odvolanie žalobcu smeruje proti jeho neúspechu voči žalovanej 2, pričom konajúci súd správne rozhodol, že žalovaná 2 nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Podľa nej je absurdné tvrdiť, že žalobca nemá niest' zodpovednosť za nedôvodne podanú žalobu len z dôvodu, že je spotrebiteľom. Aj spotrebiteľ je povinný znášať dôsledky neúspechu v spore. Naďalej sa pridržiava svojho odvolania v celom rozsahu a poukázala na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej za „ iný príslušný orgán “ v zmysle § 112 O.z. treba považovať aj dražobníka dobrovoľnej dražby, v dôsledku čoho počas dražobného konania neplynie premĺčacia doba záložného práva (R 27/2023, 5Cdo/64/2020; 4Cdo/41/2021). Podľa nej súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku spočívania premĺčacej doby, keď neuznal, že začatie výkonu záložného práva návrhom na vykonanie dražby spôsobuje spočívania plynutia premĺčacej doby, a tiež sa nevysporiadal s relevantnou judikatúrou dovolacieho súdu. Zdôraznila, že ako záložný veriteľ riadne a včas uplatnila výkon záložného práva u dražobníka a k prerušeniu výkonu došlo len v dôsledku nariadenia neodkladného opatrenia zo strany súdu, čo nemôže ísť na ľarchu veriteľa. Namietala, že týmto postupom bol porušený princíp spravodlivého procesu, keďže súd nezohľadnil účinky § 112 O.z. a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ňou napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne, prípadne ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 ods. C.s.p., súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch vo veci samej (výrok I. a II.) v celom rozsahu, ako aj v závislých výrokoch (III. a IV.) o nároku strán na náhradu trov konania (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

11. V prejednávanej veci bola, pokiaľ išlo o napadnutú časť rozsudku vo veci samej odvolaním žalovanej 1, prioritná odvolacia námietka t. j., že došlo k premĺčaniu práva na výkon záložného práva. Záložné právo ako akcesorické právo k pohľadávke podlieha premĺčaniu podľa § 100 ods. 2 O.z., pričom sa nepremĺči skôr ako samotná zabezpečená pohľadávka. V prejednávanej veci bola zabezpečená pohľadávka zo zmluvy o úvere právoplatne posúdená ako premĺčaná, preto niet pochyb, že sa premĺčalo aj záložné právo, ktoré ju zabezpečovalo.

12. Z hľadiska právneho posúdenia veci súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v danom prípade došlo k premĺčaniu záložného práva. Záložné právo ako akcesorické právo k pohľadávke podlieha premĺčaniu podľa § 100 ods. 2 O.z. Podľa § 112 O.z. premĺčanie spočíva len vtedy, ak veriteľ svoje právo uplatní na príslušnom orgáne. Oznámenie o začatí výkonu záložného práva adresované katastrálnemu úradu nemožno považovať za uplatnenie práva na príslušnom orgáne, keďže katastrálny odbor okresného úradu nie je orgánom rozhodujúcim o právach a povinnostiach účastníkov v zmysle § 112 O.z. (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/28/2015, 5Cdo/13/2017, 6Cdo/71/2021).

13. Odvolací súd preto súhlasí so záverom, že premĺčacia doba uplynula márne a výkon záložného práva po uplynutí tejto doby nie je prípustný. Správne tiež súd prvej inštancie konštatoval právny záujem žalobcu na určení neexistencie záložného práva podľa § 137 písm. c) C.s.p., keďže preukázal potrebu odstránenia právnej neistoty vo vzťahu k zápisu záložného práva v katastri nehnuteľností.

14. K odvolacej námietke žalovanej 1, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku spočívania premĺčacej doby, keď neuznal, že začatie výkonu záložného práva návrhom na vykonanie dražby spôsobuje spočívania premĺčacej doby, odvolací súd uvádza nasledovné. Z obsahu

spisu nevyplýva, že by v prejednávanej veci došlo k faktickému začatiu dražobného konania v zmysle § 17 a nasl. zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Z predložených listín je zrejmé, že žalovaná 1 síce dňa 12.8.2015 adresovala žalobcovi oznámenie o začatí výkonu záložného práva, avšak samotný návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby nebol dražobníkovi preukázateľne podaný, resp. z neho nevznikol žiadny právny účinok vo forme začatia dražobného konania. Takýto úkon preto nemožno kvalifikovať ako uplatnenie práva na „ príslušnom orgáne “ v zmysle § 112 O.z.

15. Judikatúra Najvyššieho súdu SR, na ktorú žalovaná 1 poukazuje (R 27/2023 – 5Cdo/64/2020; 4Cdo/41/2021), sa týka skutkovo odlišných situácií, v ktorých záložný veriteľ už podal návrh na vykonanie dražby dražobníkovi a dražobník konal podľa zákona o dobrovoľných dražbách, t. j. konanie sa dostalo do štádia, v ktorom bolo zjavné, že právo záložného veriteľa je uplatnené na „ inom príslušnom orgáne “ v zmysle § 112 O.z. V týchto prípadoch dovolací súd dôvodil, že počas takéhoto dražobného konania premlčacia doba záložného práva spočíva. Na rozdiel od uvedených vecí, v tomto konaní k reálnemu začatiu dobrovoľnej dražby nedošlo a nebol preukázaný ani žiadny úkon dražobníka smerujúci k jej realizácii (zverejnenie oznámenia o dražbe, určenie termínu dražby, zápis v registri dražieb a pod.). Žalovaná 1 teda nevykonala žiaden právne relevantný krok, ktorý by mohol mať za následok spočívanie premlčacej doby podľa § 112 O.z.

16. Ani argument žalovanej 1, že k prerušeniu výkonu došlo len v dôsledku nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré nemôže ísť na jej ťarchu, nemožno akceptovať. Nariadením neodkladného opatrenia sa výkon záložného práva len pozastavil, nemení sa tým skutkový stav, že žalovaná 1 svoje právo neuplatnila riadne a včas. Pokiaľ by aj došlo k reálnemu začatiu dražobného konania, účinky spočívania by sa skončili okamihom, keď dražobník od dražby upustil. Preto neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 112 O.z. v zmysle výkladu podaného v rozhodnutiach R 27/2023, 5Cdo/64/2020 ani 4Cdo/41/2021. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že premlčacia doba záložného práva nebola prerušená ani nespočívala a záložné právo zaniklo uplynutím premlčacej doby.

17. Odvolací súd nad rámec uvedeného uvádza, že aj v prípade, ak by bolo možné uvažovať o uplatnení § 112 O.z., záložné právo nemôže existovať bez existencie zabezpečovanej pohľadávky. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré neboli v odvolacom konaní spochybnené, vyplýva, že pôvodná pohľadávka už neexistuje, preto ak zanikla pohľadávka, zaniklo aj zabezpečenie, ktoré sa k nej viazalo, teda záložné právo (§ 151a ods. 1 O.z.). Nemožno preto právne udržať tvrdenie, že by záložné právo mohlo naďalej trvať a byť predmetom výkonu, ak zabezpečovaná pohľadávka už neexistuje, pretože zánikom pohľadávky zaniká aj záložné právo, keďže ide o akcesorický právny inštitút.

18. Odvolací súd rovnako nepovažuje za dôvodné, že by bola bývala vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Vznesenie námietky premlčania je legitímnym výkonom práva, ktorý slúži na ochranu právnej istoty dlžníka. Nešlo o šikanózne konanie, keďže žalobca sa len bránil proti výkonu záložného práva po uplynutí premlčacej doby a na základe právoplatného rozhodnutia o premlčaní zabezpečenej pohľadávky. Odvolací súd preto nevzhladol dôvody pre aplikáciu korektívu dobrých mravov.

19. Súd prvej inštancie správne posúdil aj otázku naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení, že záložné právo neexistuje. Žalobca ako vlastník nehnuteľnosti mal právo na odstránenie právnej neistoty spočívajúcej v zápise premlčaného záložného práva v katastri nehnuteľností. Bez rozhodnutia o jeho neexistencii by nemohol dosiahnuť výmaz tohto zápisu.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej (výrok II.) vrátane závislého výroku (výrok IV.) o nároku na náhradu trov konania potvrdil ako vecne správny.

21. Prioritná odvolacia námietka žalobcu smerovala voči zamietnutiu žaloby vo veci samej proti žalovanej 2 (výrok I.). Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa dopustil viacerých procesných pochybení podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ C.s.p., najmä že rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrálne, nevykonané dôkazy a nesprávne skutkové zistenia. Svoje odvolacie námietky sústredil na tvrdenie, že žalovaná 2 ako osoba poverená vykonaním dobrovoľnej dražby bola účastníkom právneho vzťahu dotýkajúceho sa jeho práv, keďže konala na návrh žalovanej 1, ako

záložného veriteľa, v postavení zástupcu záložcu, a preto má právny záujem, aby aj voči nej bolo určené, že záložné právo neexistuje.

22. Odvolací súd sa s uvedenou argumentáciou nestotožňuje. Žalovaná 2 nebola účastníkom záložného vzťahu, ani nositeľom žiadneho práva alebo povinnosti zo zmluvy o zriadení záložného práva. Ide o osobu, ktorá konala výlučne na základe zmluvy o vykonaní dobrovoľnej dražby uzavretej so žalovanou 1, ako záložným veriteľom, teda ako mandatár v rámci výkonu cudzieho práva. Táto činnosť má len faktický a nie hmotnoprávny charakter. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách nevyplýva, že by vykonávateľ dražby nadobúdala samostatné práva k predmetu dražby alebo sa stala subjektom právneho vzťahu k záložcovi. Žalovaná 2 teda nie je nositeľom právnej povinnosti, ktorej sa žaloba o určenie neexistencie záložného práva týka.

23. Skutočnosť, že žalovaná 2 konala na základe poverenia žalovanej 1, nezakladá jej samostatné právne postavenie voči žalobcovi. Vzťah medzi žalovanou 1 a žalovanou 2 je vzťahom súkromnoprávnym a nezasahuje do hmotnoprávneho vzťahu medzi záložcom (žalobcom) a záložným veriteľom (žalovanou 1 resp. jej právnou predchodkyňou). Žalobca nepreukázal, že by mu konaním žalovanej 2 vzniklo samostatné subjektívne právo alebo právny nárok, ktorý by bolo možné voči nej súdne uplatniť. Súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru, že voči žalovanej 2 chýba pasívna vecná legitímácia, a že žalobu bolo potrebné voči nej zamietnuť. Rozhodnutie v tejto časti je riadne odôvodnené, preskúmateľné a zodpovedá skutkovému aj právnemu stavu veci. Námietky žalobcu o porušení práva na spravodlivý proces nie sú dôvodné, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, z akých úvah a dôkazov súd prvej inštancie vychádzal.

24. Odvolací súd preto v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej (výrok I.) vrátane závislého výroku (výrok III.) o nároku na náhradu trov konania potvrdil ako vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 C.s.p. tak, že vzhľadom na výsledok odvolacieho konania má žalobca voči žalovanej 1 plný úspech, a preto mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu; zároveň má žalovaná 2 voči žalobcovi plný úspech, a preto jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 262 C.s.p.).

26. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).